

ANTİ KOLONYALİST MÜCADELEYE

KATKI

esir ve kölelerin bülteni

**GERÇEK MONOTEİZME ULAŞMAK İÇİN
PUTPERESTLİKLE MÜCADELE
DAİM OLMALIDIR!**

**İSLÂMIYETİ SENTEZE ULAŞTIRARAK
GREKO-ROMEN KOLONYALİZMİNE SON VEREN
«TÜRK RUHU»NUN SIRRI NEYDİ?!**

— Tüm İnsanlığın Bilgisine —

TÜSTAV

HAZİRAN 1990

YIL: 3 (+ 17) SAYI: 9 (+ 37) 2000 TL. (KDV Dahil)

ANTİKOLONYALİST MÜCADELEYE

K A T K I

KURUCULARI :

A. CERRAHOĞLU (KERİM SADİ)
ALİ ERGİN GÜRAN

Sahibi :
Ali METE

Genel Koordinatör :
Ali TÜMER

Yazı İşleri Müdürü :
Cumhur AKSEL

Şimdilik Üç Ayda Bir Çıkar. İlan Kabul Edilmez.

Adres : Acarlar Sitesi, L Blok, D. 52,
Y. Dudullu, Ümraniye - İSTANBUL

Dizgi - Baskı : EKİM Matbaacılık ve Ambalaj Sanayi
Tel. : 520 17 63

Dağıtım : NER DAĞITIM, Erkan Sarı, Çakırağa Cami Sok.
Göktaş İşhanı No: 101 Aksaray - İstanbul

Son Baskı Tarihi : 18.5.1990

Gerçek Monoteizm'e Ulaşmak İçin Putperestlikle Mücadele Daim Olmalıdır!

Artık Tanrı'yı rasyonel insanın kurgularının, tartışmalarının, spekülasyonlarının, yani retorik mantığın dışına çıkarmak için dinî mevhum ve ibadetlerin maddî -bilimsel- izahını yapmak gerekmektedir. Ancak bu durumdadır ki insanın, insanlığın dışında birtakım buyruklar veren, herkesin ayrı ayrı karakterize ve idealize ederek yaranmaya ve birbirini şikâyet etmeye çalıştığı zorba Tanrı -aslında Tanrılar- kalmayacaktır.

Bugün insanlık aslında hâlâ tam anlamıyla tek tanrıcılığa geçememiştir. Bugün yaşanmakta olan geçiş sürecine olsa olsa örtülü Politeizm veya Mahcup Putperestlik denilebilir.

Çünkü insanlık, bugünkü -özellikle komünikasyondaki- gelişme seviyesinde açıkça görülmektedir ki global olarak özerk, otodinamik sahibi kapalı bir sistem olmaya doğru gitmektedir. Dolayısıyla artık Tanrı'yı insanlığın dışında, hayvanlar ve bitkiler âleminden başlayarak koskoca cansızlar âlemi kozmosta aramak yerinde olur. Kaldı ki kozmos'ta şuurlu varlıklar ararken canlı varlık bulma önyargısından kurtulununca kendi kendine -genellenemeyecek- iç kanunlar koyan özerk, kapalı sistemler keşfetmek de pek şartıtcı olmaz. Çünkü canlılık şuurla ilgisi bulunmayan çok spesifik -Dünya kabuğuna mahsus- bir özelliktir. Dolayısıyla aslında ancak daima -genel fizik kanunlarına uymayan- spesifik kurallar, kanunlar yaratarak otodinamizm gösteren varlıklar ve/veya sistemler için bağımsız bir iradeye ve şuura sahiptir, denebilir. Buna göre de her bir özerk sistem,

kendi oluşum orijininin gittikçe bilincine varmak durumunda bulunacağından insanlık da şimdilik en azından hayvanlıktan dönüşümünü teorik olarak keşfedebilecek ve bunu deneysel olarak -en azından kabaca- tahkik edebilecektir. Kaldı ki aksi halde, şuurlu sistemler arası kanunların koyucusu, ve bütün kâinatın yaratıcısı konumunda olması gereken bir yüce Tanrı'nın tüm sırrının sadece tek bir sistemin -meselâ insanlığın- yaratılışında yattığını farzetmek O'nu fazlaca küçüksemek veya putperestlikten de aşağı seviyede, yani bir «ulu ruh» olarak anlamak demektir.

Diğer taraftan da zaten kâinattaki bütün varlık ve sistemlerin tek bir fizik teorisinin kanunlarına uyduğu görüşü gittikçe zayıflamaktadır artık... Çünkü bir defa «zaman» boyutuna dik farklı düzlemlerdeki veya başka bir deyişle, «zaman» boyutundaki değişik -paralel- alt uzaylardaki fizik kanunlarının aynı olmayacağı şimdi bile biliniyor...

Tabii bütün bu nihai bilimsel görüşlerin çıkış noktası, -insanla ilgili, dinler dahil bütün doktrinler için de geçerli olmak üzere- insanın, hayvanın bir anti tezi olarak oluştuğu panteistik döneminde bulunmaktır.

İnsan, önce şu veya bu şekilde yediği şoklar neticesi üreme ve beslenmeyle ilgili refleks ve şartlı refleks davranışlarına ters (dik) olan bazı davranışlar içine girince canlılığı inkâr etmiş (çünkü üreme ve beslenme canlılığın iki ana karakteristiğidir), dolayısıyla ölümsüzlüğe yani özerkliğe adaylığını koymuştur.

Panteist dönemde ortaya çıkan bu ölümsüz «ulu ruh», o «insanimsı»lar topluluğundaki yaratıkların herhangi bir tek'in en ufak bir davranış bozukluğu göstermesi durumunda bile hayvani ve/veya «kötü ruh»sal bir sızma olarak algılayıp, o aksayan «tek»in derhal yenilerek ortadan kaldırılmasını gerektirmiştir. Çünkü aksi halde bu kötü davranışın yayılmasıyla ortaya çıkacak panik (yani Pan'a dair -şüphe-) o grubu dağıtacak ve insanın oluşmasını sağlayacak o davranış biçimini de ortadan kaldıracaktı. Dolayısıyla hiçbir «tek» hiçbir zaman yekdiğerinin değil ölüm durumuna, herhangi bir farklı davranışını bile algılayamamıştır. Tabii bu arada cinsel ilişki ve toplu ayimler harici, tek başına beslenme amacına yönelik davra-

nışların da imkânsızlığını ayrıca açıklamaya gerek yoktur... (*). Farklı etik disiplinlerde yaşayan insanımsı topluluklar ise birbirlerini sadece hayvan olarak algılamışlardır.

Ama böylece o ufak topluluklarda başlayan davranış biçimleri, bugün hiçbir hayvanın gösteremeyeceği beceri veya düşünce (kavram) komponentleri olarak ölümsüzlüğe kavuştuğu gibi, aynı zamanda Dünya'nın hiçbir yerinde ve hiçbir zaman farklılaşmayacak bir insan formasyonunun -yani Dünya'nın her yerinde, her zaman aynı formasyonla yaşayabilecek bir canlının- oluşmasına -ve bunun Dünya'yı değiştirmesine- katkıda bulunmuşlardır. Öyle ki, bu komponentler bugünkü öncüleri, kahramanları da sıfır rizikoyla işi başaramış hissinin verecek kadar feraset ve üstün beceri sahibi kılarak veya insanlığın bir beceri, bir görüş kazanması uğruna hayatını hiçe sayma korkusuzluğunu aşılayarak yeni keşiflerin yapılmasını sağlıyor. Yoksa hiçbir hayvan öleceğini bile bile veya ölüm riski bilinci ile bir mücadeleye girmez, kaçır.

Panteistik döneme dair bu çok önemli konular (insanla ilgili tüm biyoloji anlamında) tıp, psikiyatri, psikoloji, vs. gibi bilimsel dallarının bilgi ve tecrübe birikimlerinden de yararlanılarak daha enine boyuna ele alınmalıdır; ve alınacaktır.

Zaten fizik bilimi nasıl ki -teknolojik uygulamalardan sarfınazar- teoride kimya, astronomi, jeoloji, vs. gibi bilimlere kapsamına aldıysa, İnsan Bilimi de (insanla ilgili tüm biyoloji anlamında) tıp, psikiyatri, psikoloji, sosyoloji, ekonomi, hukuk, teoloji, etnoloji, antropoloji, vs. gibi bilimsel dalları -teknik uygulamalardan sarfınazar- teorik olarak içerecektir. Ki tabii böyle bir aşamadan sonra «kronolojik sıralama» anlamı dışında Tarih diye bir bilimsel bransa da lüzum kalmayacaktır.

Ama şimdiden kesin olarak birşey söyleyebiliriz ki Panteist dönemdeki yamyamlık, bir cezalandırma biçimi değildir. Hatta kötü

(*) Tek başına yemek, içmek, tüketmek özelliği -ve özgürlüğü- rasyonel insanın hayvana özenmesi ile kazandığı bir haslettir. Bu özentinin özendirilmesi de kolonyalizmin -egemenlerin- en büyük silâhı olmuştur.

birşey de değildir. En genel edebi bir ifadeyle ancak «ölümsüzlüğün müeyyidesi idi» denilebilir.

«İnsanımsı» gruplarındaki yaratıklar çok mâsum, «ulu ruh»lar da birer melekti. Ancak günahlar politeizme geçiş döneminde ortaya çıktı. İdealler uğruna, kavramların dizilişi, yani mantıki tutarlılık uğruna çok defa vicdanları sızlatan yani etik disipline ters düşen yamyamlıklar yapıldı, yanlış kurbanlar seçildi...

Politeizme geçişte insanlar zamanlama yeteneğine kavuşunca önce ateşi kullanmayı icat ettiler (becerdiler). Bu suretle yok edilmesi gerekenin ateşe atılması usulü ortaya çıktı; ve belki ilk defa pişmiş et yemeyi de bu suretle öğrendiler.

Ateşi kullanmakla beraber kazanılan zamanlama kaabiliyetine bağlı olarak feraset, ve bununla beraber mekân ve diğer birçok kavramlar ortaya çıktı. Tabii ki bu kavramların herbiri birer tanrı veya bir tanrının belirleyici vasıfları idi.

Bu aşamada etik disiplin ve feraset -hatta fizik estetik- bozukluğu gösterenlerin kavramları çarpıtıldığı, genel olarak idealize edilenden başka türlü algılanmasına sebep olduğu ve dolayısıyla toplulukta paniğe yolaçtığı için o kavramı sembolize eden tanrıya kurban edilmesi gerekiyordu. Çünkü toplulukta panik çıksa zaten önce bu gibi insancıklar ezilir veya yenilirdi. Ayrıca periyodik olmayan ve muhtelif şekillerde ortaya çıkan yani şartlı refleks oluşturmeyen büyük tabiat olaylarını, doğal afetleri de izah etmek ve aslında bunlar neticesi toplumda doğacak paniği önlemek için ilk önce paniğe kapılanlar veya paniğe kapılma ihtimali olanlar arasında o doğa olayının tanrısına kurban seçiliyordu. Ve tabii ki bu felâketler sırasında da etik disiplin cümlesinden olan hareketleri havi dinî ayinler düzenliyerek paniği önlemeye çalışıyorlardı. Ki günümüze kadar -hele bugünkü İstanbul'a kadar- gelen ve kuraklık felâketine karşı yapılan âyinler, yaygın adıyla yağmur duaları aslında işte bu anlamı taşıyordu.

Ancak üretim araçları ve işbölümü gelişip topluluk kompleksleşince kurban seçimi doğallığını, doğruluğunu kaybetti. Çünkü işbölümüyle beraber aynı zamanda da mantık çelişkileri ortaya çıktı,

yani ilâhlar arasında anlaşmazlıklar, mücadeleler başladı. Ve de bu çelişkilerin toplumda doğuracağı kargaşayı önlemek yatıştırmak gereği ortaya çıktı. Bu noktada kurban artık yalnız etik disiplin ve feraset bozukluğunun yolaçacağı paniğin -kutsal- gerekli önlemi olmaktan çıkıp aynı zamanda «zorbalık» bilincinin ilk ve temel mahsulü olan «ibret-i âlem için ceza» anlamını kazanmaktaydı. Sonunda, herkesin etik disipline ve ferasete yeteri kadar sahip olmadıklarından emin bulunduğu kız ve erkek çocuklar kurban olarak seçilmeye başlandı. Ve bu seçim bir süre gelenekselleşti.

Esas işlevi topluluktaki çürükleri, ayrıık otlarını ayıklayarak etik disiplini ve feraseti korumak ve geliştirmek olan kurban seçiminin doğallığı, doğruluğu bozulup, insanlar dünyadaki istikballerini, iyi gen-etik'lerini yok eder hâle gelince vicdanları sızladı (yani en kökensel etik disiplinleri sarsıldı) ve ölüm olayının biçincine vararak ölüm kavramını icadettiler. Ama geleneklerden, anılardan gelen ölümsüz olma iradesi de ölüm sonrası «öbür dünya» kavramı ile devam etti. Artık insanlar doğarken öbür dünyadan geliyor, ölünce de tanrıların devamlı oturduğu öbür dünyaya gidiyorlardı. Bu durumda da öbür dünyadan yeni geldiği için etiği, feraseti henüz olgunlaşmamış, yani bu dünyaya henüz intibak edip alışmamış olanların bir an evvel Tanrılar katına, öbür dünyaya, hem de Tanrıların çağrısı üzerine kurban olarak yeniden gönderilmesi pek mantıksız olmuyordu...

Giderek toplumda ahlâki, bedihî ve mantıki kurallar oturmaya hatta yazılı sosyal, hukuki kurallar şeklinde tesbit edilmeye başlandı. Bununla beraber insan formasyonu ve feraseti de yanlış davranışlarla kolay kolay kolay bozulmayacak olgunluğa ulaştı. Öyle ki bu feraset ve formasyonun taştan sembolleri tıpkı insan heykelleri, kabartmaları, freskleri doğaya kazındı, resmedildi. Dolayısıyla eğitim, öğretim müesseseleri ortaya çıktı. Ve de tanrıların nasıl oldukları, ne istedikleri detaylı olarak anlatılıp yazılmaya ve öğretilmeye başlandı. Ki böylece -didaktik eğitimle- insanlık günümüze kadar gelen kolonyalizm çağına girmiş oldu.

Artık öğretilenleri anlamayanlar, bazen de anlamayacakları peşinen kabul edilenler (başka kavimlerden esirler filân) ikinci sınıf

insan sayılmaya başlandı. Tabii ki bunlar Tanrılar için de tam bir değer ifade etmezlerdi.

İşte bu aşamadan sonra «kurban» müessesesi tamamen «ibret-i âlem için verilen ölüm cezası»na dönüştü. Tanrılar katına gitmesine imkân olmayan aşağılık yaratıkların diğerlerine -iyi çalışarak hizmet etmeleri için- ibret olsun diye, gözdağı olsun diye boğazlanarak cehenneme gönderilmeleri anlamını aldı. Yani bu aşamada «ceza» didaktik eğitimin, görsel ve sözsel belletme, taklid ettirme eğitiminin bir neticesi olarak ortaya çıktı ve şimdiye kadar da sadece «insanlara verilen gözdağı» anlamında olmak üzere devam etti. Çünkü «ceza» dayak, değnek, işkence, eziyet şeklinde de olsa bir «suç»a karşılık veriliyordu. Suç ise -genellikle olduğu gibi- Tanrılarının -yani son tahlilde egemenlerin- anlaşmazlıklarından da doğmuş olsa, tabii felâketlerin diyeti anlamında da olsa periyodik olarak ve/veya aynı şekilde meydana gelmiyordu. Dolayısıyla burada «ceza» hayvan eğitiminin bir unsuru gibi de kullanılamaz yani insanda bu yolla şartlı refleks oluşturulamazdı. Hernekadar bugünkü toplumda -her şey gibi- suç, ceza ilişkisi de determine olmuş gibi görülse de, bugünkü bilgileri muvacehesinde bile sosyoloji, psikiyatri, psikoloji uzmanlarına sorulduğunda, bu determinizmin çok yüzeysel bir görüntü olduğunu söyleyeceklerdir.

Bu kolonyalist aşamada insanlık için iki yönlü tehlike doğdu. Ki sonunda insanlığı düşünce, davranış ve hatta giderek formasyon dejenerasansına götürüyordu. Çünkü bir yandan insan (egemenler) kıyas koluyla kendini hayvana benzeterek içgüdüsel davranışlara, reflekslere ve şartlı reflekslere önem vermeye meylederken, bir yandan da kendi didaktik -kolon yetiştirme- öğretisini almayan kişi ve kavimlere ölüm cezası ve jenosit uygulayarak onların gen-etiklerinden gelecek ve insanlığı daha da tamamlayacak değişik davranış ve düşünce (kavram) komponentlerini imha etmeye başladılar.

Bu durumda, yani antik uygarlıkların sonuna doğru insanlıkta gözle görülür şekilde başlayan dejenerasans, ideallere, tanrılara olan inancı sarstı ve tek tanrıci dinlerin çıkmasını gerektirerek yıktı.

Tek tanrıci dinlerin öğretisinin özünde değil öldürmek, insanın insana ceza vermesinden bile bahsedilmiyordu. Cezayı yalnızca za-

manı gelince Tanrı verirdi; ve esas kesin hükmünün infazını da -mahşerden sonra- öbür dünyada topluca gerçekleştirecekti. Hatta bu tek Tanrı insanın insanla olan davalarına bile -nasihat etmekten başka- pek karışmıyordu; yani en azından insanın «zaman» içindeki serüvenine karışmıyordu. Çünkü zaman'a bağlı olaylara karışıyor olsa, «Kronos»un altında «kaçak» çalışan Zeüs gibi bir tanrı olmuş olurdu.

İnsanın, insanla olan davasında Tanrı'yı taraf gibi göstermesi, hatta zannetmesi bile büyük bir günah olan «şirk koşmak» yani putperest olmak, yani politeist olmak anlamına geliyordu.

Demek ki Monoteist görüş insanlığın, hiçbir dış müdahaleye muhtaç olmadan kendi kendini yönetebilir, geliştirebilir, fail-i muhtar, otodinamik sahibi bir sistem olduğu kanısına dayanıyordu.

Zaten Hz. Muhammed de kendinden sonra artık peygamber çıkmayacağını -veya Allah tarafından gönderilmeyeceğini- vurgulamıştı. Buna göre artık insanlar hiçbir dış telkin ve nasihate -bile- muhtaç olmadan akılları ile kendi kendilerini idare edebilirlerdi. Nitekim bu tektanrıci dinlerin öğretilerinden, kitaplarından felsefeler çıktı, hatta hukuklar çıktı ve uygulandı. Ancak bu branşlardaki bilginin kabul ettirilmesi ve uygulanması -son tahlilde- bir zor merciiine dayandığı için, hiçbir zor mercii de sabit kalamıyacağı için tek tanrıcılıkla çelişen -politeizm gibi- bir durum ortaya çıkıyordu.

Halbuki Hz. Muhammed'den hemen sonra (7. yüzyılda) matematik bilimini aksiyomatik -gerçek- bir bilim yapacak şekilde ortaya konan Cebir teorisi, bilimsel bilginin ne demek olduğunu insanlığa göstermişti. O halde tek tanrıci din öğretileriyle çelişmeden ve hiçbir dış müdahale olmaksızın içinden -mantiken- zorunlu olarak neticeler- çıkarılan bir insanlık bilimi veya bilimsel bir insanlık teorisi de ortaya konulabilirdi.

Tek Tanrı'cı dinlere göre esas itibarıyla kimsenin kimseye, neyin adına ve ne şekilde olursa olsun ceza vermeye hakkı ve yetkisi yoktu. Ceza, «kolon yetiştirme» eğitimi ile ortaya çıkmış ve onunla beraber kalkması gerekirdi. Çünkü tek tanrıci dinlerin sebebi hikmeti kolonyalizme, İdeal Tanrı Sistemlerine ve dolayısıyla bu sistemlerin bir neticesi olan ceza'ya karşıtlığı idi. Zaten insanlığı, ilk çıkışından iti-

baren kavrayıp buna paralel bir eğitim düzeni kurularak insanlar-arası doğru bir seçme, sıralama -emek kalite sıralaması- yapıldıktan sonra kimseye ceza verilmesi gerekmezdi. Hatta değil hapishanelere, tımarhanelere bile gerek kalmazdı (*).

Ama ne var ki kolonyalizm hâlâ bugün dahi devam etmekte ve tek tanrıcı dinler de bu en eski ideolojinin aleti olma durumuna düşmekte, düşürülmektedir.

Sonuç olarak denilebilir ki, bir yerde insanın insana eziyeti, zulmü varsa, orada yamyamlık yoksa putperestlik var, demektir. Yani ceza müeyyidelerine hatta tehditlere bağlı olarak, hatta bazı tüketim maddeleri ve tüketistik eşya karşılığı olarak, yani -misyonerce- rüşvetçilik aşılıyarak yani cezaya müstehak potansiyel bir suçlu yaratarak ideal «insan» tiplemesi vaaz eden dinsel doktrinler Tek Tanrıcı olamaz. Bunlar Tek Tanrıcı dinlerin önderlerinin, peygamberlerin terminolojisini kullansalar da ortada açık, resmi bir putperestlik hedefi olmadığına göre ancak kendileri «örtülü politeist» veya «mahcup putperest» sıfatına lâyıktırlar.

Diğer taraftan «laik»lik de insanı mahcup veya gizli putperestlikten kurtaramaz. Zaten «laik»lik, eski Yunan'da politeizmin yıkılışı arefesinde ortaya çıkmış bir yutturmacıdır, bir aldatmacıdır. Çok tanrılı sistemi artık açıkça savunamaz hale gelmiş insanların mahcubiyetini gösterir. Çünkü laik yönetim veya devleti savunmak aslında -her devirde- dinli mi dinsiz mi olduğunu açığa vurmamak için kullanılan bir örtüden başka birşey değildir (**). Bugün Türkiye'de de dramatik bir şekilde gözlemliyoruz ki tamamen ateist hezeyanlar içine girmemişlerse insanlar laikliği savunmakla beraber dindarlara karşı konuşurlarken aynı dinden delil gösterip aynı dinin kendileri açısından yorumunu yapmakta -yani bir nevi içtihat çıkarmakta- veya bunu da yapmayacak kadar kendilerini tutabilenler,

(*) Bugün Avrupa'da yeni yeni keşfedilmeye başlanan katılımcı eğitim, doğulu halkların ve en son bizim unuttuklarımızın yeniden keşfinden başka birşey değildir.

(**) Bugün Türkiye'de laikliği «vicdan hürriyeti» diye tarif edecek kadar saçmalaayanlar var. Çünkü «vicdan», tabularla ilgili olarak panteistik dönemde tüm etik mahlûk gruplarında aynen oluşmuş anonim bir hisdir; dolayısıyla bunun hürriyetinden yani bireyselliğinden, farklılığından sözedilemez; ancak tek bir insanlık vicdanından bahsedilebilir.

evlerinin gizli köşelerinde Kuran'lar, Ayet yazıları asmakta ve/veya geceleri yorgan altında -gizlice- Tanrıları'na düşmanlarını -yani diğer bazı insanları- kahretmesi için dua etmektedirler.

Böyle bir «kişilik bölünmesi»ne uğramış insanların doğru düşüncelerine imkân yoktur. Meselâ rasyonel insan mantığına göre kendi kendine konuşanlar delidir. Halbuki dua edenler de -mantıken- kendi kendine konuşuyorlardır. O halde mantığın transitif özelliğine göre netice, dua edenler de delidir, çıkar. Ama burada düalizm devreye girer ve «bin dereden bin su getirmek» rahatlığına kavuşarak kendilerini aldatırlar. Yani en zavallılar bu «laik»lerdir.

Demek ki artık bütün bu saçmalıklardan kurtulup -tüm insanlık olarak- monoteizmin gerçek amacına doğru yönelmeliyiz. Ki bu amaçta «ceza»nın yerini «eğitim»in aldığı ve Tanrı'nın da, insanlığın içişlerine karışmayan, evrendeki özerk, şuurlu sistemler arası bir koordinatörlük gibi kavranıldığı bir düzen ve düzey olmalıdır.

Bizi bu düzen ve düzeye götürecektir yol da monoteist dinsel doktrinleri -esas itibarıyla- ters düşmeyen ve aynı zamanda anti-kolonialist olan insan biliminin ortaya çıkarılmasıyla bulunabilir ve bulunacaktır.

Bu «Gerçek Monoteizm'e giriş yazımı, gizli putperestliğe karşı mücadelenin daim olması dileğiyle, hayatta görüp sevdiğim en canayakın ve en güzel bebek-çocuk olan ve tanrıların birbirine girdiği bir putperest toplum kargaşasında bülüğ çağındayken kiskanç tanrılar tarafından kurban alınan koç gibi evlâdım DAİM'ime ve aynı kargaşada aynı tanrılara -şu veya bu şekilde- kurban edilmiş tüm evlâtlarımızın anısına ithaf ediyorum.

Ali Ergin GÜRAN

İslâmiyet’i Senteze Ulaştırarak Greko-Romen Kolonyalizmine Son Veren “Türk Ruhu” nun Sırrı Neydi?!

— Tüm İnsanlığın Bilgisine —

İslâmiyetin, Türklerin, özellikle Ortadoğu ve Anadolu’ya gelen -göçen- Türklerin katılımıyla bir senteze vardığı kanısı dinle, tasavvufu ilgili bazı çevrelerde eskiden beri vardı. Ancak onlar bu samimi inançlarını, İslâmiyete ve eski Türklere olan saygılarından dolayı siyasi bir spekülasyon haline getirmeyi düşünmemişlerdi.

Ne var ki bugün bazı çevreler böyle büyük bir tarihi olayı Batı kolonyalizminden kaptıkları milliyetçilik, ırkçılık, hatta islâmcılık doktrinlerine malzeme yapmaya çalışmaktadırlar. Bu, tarihe karşı büyük bir saygısızlık, halka karşı büyük bir ihanettir. Çünkü bir defa, kolonyalizme kendi doktrinleri ile karşı çıkılmaz; bu şekilde ancak onun oyuncağı olunur. Sonra, nasıl ki İslâmiyet’i çıkaran -tebliğ eden- ilk Araplar Arap’çı değillerse, Dâr-ül Harb’de -Anadolu’da- halvet kurup sivil toplum oluşturan Türkler de Türk’cü değildirlere. Onlar, Cihansümûl (Evrensel; her mekân ve her zaman için geçerli) bir marifet göstermek istemişler ve göstermişlerdir.

Dolayısıyla bugün amacımız sadece bu marifeti anlayıp tüm insanlığa anlatarak modern anlamda yeniden tatbik etmek olmalıdır, ve olacaktır.

Bu cümleden olarak sözkonusu «mârifet»in daha kolay anlaşılması için Dergi’nin ortasında bir şema verilmektedir. Bu şema da, öğrenmede -çağırışımında- kolaylık sağlasın diye geçen sayıda mo-

dem terminoloji ile verdiğimiz «insanlığın gelişimi» şemasının şablonu ile verilmektedir. Dolayısıyla okuyucu bu iki şemayı üstüste koyarak meselenin tümünü bir bakışta incelemek ve düşünmek olanacağını elde edebilecektir.

Dikkatli okuyucu görece ve anlayacaktır ki bizim burada amacımız, şu veya bu adlar altında (colcu, Türkçü, İslamcı gibi) biraraya gelmiş ve aralarında -muhtelif dünya görüşlerinin, felsefelerin veya akidelerin terminolojisini kullanarak- spesifik (yalnız kendilerine has) birer argo (jargon) oluşturmuş, dinamik oluşumları veya gençlik gruplarını eleştirmek olamaz. Hatta amacımız bu grupları şu veya bu amaçla yönlendiren ideologların doktrinlerini eleştirmek de değildir

Ancak beklentimiz, anti-kolonyalist örgütlenme programı ortaya çıkarken aynı zamanda ikincilerin bilinçsizliklerinin veya hıyanetlerinin açığa çıkması, birincilerin de -hertürlü lâflardan ve yönlendirmelerden sarfınazar- panteistik grup yaşantısına olan ihtiyaçlarının anlaşılmasıdır.

Her gencin panteistik grup yaşantısından geçmesi mutlaka gereklidir. Çünkü ancak bu şekilde ruhi -etik- gelişimini tamamlar ve kişiliğini kazanır. Gençliğinde mensubiyet duygusuna doymayan bir insan doğru dürüst bir kişiliğe ulaşamaz ve daima sığınacak bir yerler arar.

Dolayısıyla, son tahlilde sözkonusu programla öncelikle toplumda stok sahibi kolonyalistlerin -sübjektif- tercihlerinden bağımsız olarak etik mahlûklarla mantiki bireylerin -objektif bir şekilde- ayrışması sağlanacaktır. Daha doğrusu her mantiki bireyin içinde bir etik mahlûkun yaşadığı, ama her etik mahlûkun birey olmadığı, ancak bir bireyin mukallidi veya yaramı olabildiği objektif bir şekilde ortaya çıkarılıp anlaşılacaktır. Yani fetisistlerle, artistler; anonim bir hisle zannedenlerle, mantiken bir kanaat sahibi olanlar; vede vahşice -anonim bir his saikiyle- yoketmek eğilimine kapılanlarla (*), birey-

(*) Burada bir yanlış anlama olmasın: Vahşi, birey olmadığı için tek başına çok korkak, ürkektir. Dolayısıyla günümüz vahşileri, «yoketme»nin yalnız hayalini kurar, kurgusunu yapar, dış biler ve sinsice tuzaklar hazırlar ancak... Yani bu sözcüğün anlamında kesinlikle «kahramanlık» yoktur.

sel olarak (Barbarca veya Sportmence) bir yenme iradesi gösterenlerin ayrışması sağlanarak insan toplumu gerçek sınıfsal yapısına ve sosyo-ekonomik düzenine, rejimine oturtulmuş olacaktır. Çünkü kolonyalizm bu karışıklıktan yararlanıp ayakları baş, başları ayak yaparak ülkeleri, halkları -tepe üstü dikerek- tahrip ve imha etmektedir.

Kolonyalizm bunu yapabilmektedir, çünkü insanın hayvandan farkı veya «düşünce» denilen şeyin ne menem birşey olduğu bilinmediğinden, dolayısıyla «şartlı refleks kazandırma pratiği» ile gerçek -yani insanlar için- «eğitim»in farkının belirlenemediğinden yararlanmaktadır.

Ancak son tahlilde bu insanlığın evrensel anti-kolonyalist programı, esir ve kölelerin potansiyel baskıları ile hayata geçirildikçe emtia stokları -yani kapitalizm- dağılıp eriyecek, ve her ne şart ve şekilde olursa olsun stoklar eridikçe de bu programın tatbikatı kolayca mümkün, hatta gerekli hale gelecektir. Ki zaten Dünya'daki global iletişim ve özenti potansiyeli karşısında stokları -belli bir limitin üzerinde- muhafaza edebilmek de objektif olarak imkânsızlaşmaktadır.

Şimdi gelelim gerekli tarihi açıklamalara :

Hernekadar doktrin olarak tektanrıçılığı vaaz edip öğütüyor olsa da, İslâmiyetin gelişimini -genel olarak- başlıca şu üç döneme ayırabiliriz :

1. Panteistik Dönem : Devr-i Saadet de denilen Hz. Muhammed ve dört Halife Devri...
2. Politeistik Dönem : Emevi ve Abbasi Saltanatı Devri...
3. Gerçek Monoteistik Dönem : Anadolu İslâm Türklüğü Devri...

Birinci dönemde, dejeneresans haline -yani ahlâki ve bedihi olarak bozulmuş sürecine- girmiş Arap politeizminin negasyonu olarak etik -davranışsal- disiplinleri, etik formasyonları, veya İbni Haldun'un deyimi ile asabiyetleri (el asabiyye) çok güçlü olan kişiler, zaten etik topluluk olarak yaşayan fakir kabileler (klanlar) ile birlikte

başkaldırarak yeni bir etik disiplin veya ruhi bir birlik (*) yaratmışlar ve geleneksel -politeistik- düzenin çerçevesini veya kabuğunu paramparça etmişlerdir.

İkinci dönemde ise, fethedilen ülkelerden -ve özellikle İran'dan- ele geçirilen ve fakat birinci dönemde el bile sürülmeden muhafaza edilen servetler üzerinde eski -varlıklı- putperestlerin çocukları tarafından restorasyon, yani birinci dönemin anti-tez'i başlatılmış ve kalite farkı ile bir neo-politeizm -dolayısıyla kolonyalizm- yaşanmıştır.

Üçüncü döneme gelince; Orta Asya'da iken panteizm ile politeizm arasında bir geçiş döneminde bulunan Şaman Türkler, kendilerini «ruhçuluktan, büyücü din adamlarının (Kam'ların) baskılarından kurtarmak, ve fakat başkalarının putlarına da mahkûm olmamak» gibi bir ikilemden aşırı olacak olan İslâmiyet'i çok iyi anlamış ve amacına uygun yorumlayarak değerlendirmişlerdir.

Türkler, İslâm monoteizmini, Dünya'nın en büyük ilk kolonyalizmi olan ve yaklaşık ikibin yıl hüküm süren Greko-Romen kolonyalizminin son halkasını yani Bizans'ı çökertecek şekilde başarıyla savunmuş, ve netice itibariyle İslâmiyet'i amacına uygun ilk sentezine ulaştırmışlardır (**). Buna en büyük delil olarak Diyar-ı Rûm Erenleri, Anadolu Evliyaları, Veliulallahları veya Ehl-i Keramet ve Ehl-i Marifetleri -yani «Sosyal Varlık»ları- gösterilebilir. Çünkü gerçekten de bu kadar çok büyük adamın biribiri ile zıtlaşmadan, çekişmeden paralel düşünüp davranmaları, onların İslâm monoteizmini bilhakkın, yani bir insan bilimi olarak anladıklarının delilidir.

Meselâ, Moğol kapitülasyonu altındaki Selçuklu Başkent'i Konya'da dergâh kurmuş olan Mevlâna ile, Moğol istilâ ordularına yakın bölgelerde daha çok silâhlı direnişçilerle temasta bulunan Hacı

(*) İbni Haldun, bu etik veya -kendi deyimi ile- asabi davranış birliği hakkında, «öyle insanlardı ki, sanki dâima öbür dünya ile, meleklerle temas -kontakt- halinde idiler...» anlamında söz etmektedir. Bilindiği gibi İbni Haldun, Karl Marks'tan beş asır önce, 14. yüzyılda «Tarihî Materyalizm»ün metodunu keşfetmiş ve tarihî araştırmalarda uygulanmasını açıkça göstermiş Fas'lı bir Arap bilim adamıdır.

(**) «Sentez»i, «Amalgam» gibi birşey zanneden «Türk-İslâm Sentez»cilere ithaf olunur.

Bektaş Veli'nin işlevlerini, aynı teorinin -veya bilimin- farklı teoremleri -veya kanunları- ile uğraşan iki matematikçiye -veya bilim adamına- benzetebiliriz. Veya tabir caizse, aynı üniversitede, biri Kavliyün, diğeri de Seyfiyün fakültesinin profesörleri sayılabilirler. Ancak bunların veya bu iki «tarik»in etik kontak haline gelmemeleri -yani karşılıklı görüşmemeleri- sadece etik mahlûk seviyesindeki çevrenin ve bazı takipçilerinin (ardıllarının) birbirlerine çok ters gelen farklı davranış -veya âyin- disiplinleri içinde olmalarından dolayıdır... Çünkü meselâ daha sonraki zamanlarda (meselâ 16. yüzyılda) bazı önemli kişiler özellikle «Mevlâna Bektaş» şeklindeki birleşik ismi almışlardır.

Yoksa bu büyük adamlar bir ruhban hiyerarşisine bağlı tepedeki bir ayetullah tarafından yönetilen veya yönlendirilen, dolayısıyla dogmatik bir doktrin vaazeden görevliler, misyonerler -mollalar- değillerdi. Bunlar, marifet gösteren, yani fiilen insanlığın problemlerini çözüp insanlara yol açan, yol gösteren sosyal özgür bireyler, sosyal varlıklardı. Onlar Peygamber'in bütün insanlık için genel-geçer (*) olarak koyduğu şeriat kuralları dışında bazı özel şartlarda mahalli ve geçici şer'i kuralların da konulabileceğini, bunun gerekebileceğini idrak eden ve gereğini yapan insanlardı (**).

Ayrıca bu toplum liderlerini «mistik» diye nitелеmek ancak oryantalist bakış açısından bakmakla mümkündür. Çünkü Batılı'lar, bir dinle ilgili fakat bir ruhban örgütüne -hiyerarşisine- bağlı olmayan vede yeni bir din ortaya koyduğu iddiası taşımayan bütün doktrin sahiplerini «mistik» diye nitelendirirler. Ve de bir oryantalist

(*) Kaldı ki, Hz. Muhammed'den nakledilen, «Öyle bir zaman gelecektir ki, şeriatın şartlarının onda birini yerine getirenler cennetlik olacaklardır» mealindeki «Hadis-i Şerif», eski tarikat çevrelerinde mutasavvıflar arasında çok tartışılmış ve hakim kanaat, Peygamber'in, kötü zamanlar için şeriat konusunda pazarlık yaptığı şeklinde değil, «insanların gereği kadar kâmil olacakları veya yeteri kadar kâmil insanın yetişeceği bir zamanın geleceği» anlamında tebellür etmiştir.

(**) İbni Haldun Mukaddime'sinde yeni yeni şer'i içtihat gerekliliğini şöyle ifade ediyor: «Onlar... şeriat dogmalarının dış yüzündekileri yorumlamaktan kaçınıyor, ve bu kaçınmanın yol açtığı «Tanrı'yı Cisimleştirme» gibi sakıncalara düşüyorlardı». (Bknz. MUKADDİME; Cilt 2; Onur Yayınları; Çeviren: Turan DURSUN)

kafaya, «Marifet Ehli»nin din görevlisi veya filozof olmadıklarını, onların dini ayrı tutmayan yani düalistik olmayan -yani sakat olmayan- bir bilim anlayışının âlimleri olduklarını anlatmaya imkân yoktur.

Okuyucu, Türklerin aynı zamanda Emevi, Abbasi saltanatları olarak ortaya çıkan Arap kolonyalizmine de son veren bu anti-poli-teist ve anti-kolonyalist mücadelelerinin -basit bir- sistematik şemasını Dergi'nin ortasında görecektir. Ancak bu şemayı incelerken, aşağıdaki mülâhazaları da gözönünde tutması faydalı olacaktır.

Türkler Anadolu'ya klansal yapıları içinde etik veya ruhi birlikler halinde grup grup gelmişlerdir. Öyle ki, meselâ dillerinde, politeistik dönemin karakteristiklerinden, işbölümünün bir sonucu olarak ortaya çıkan koordinasyonun gereği olan tek bir zamanlama ölçüsünün adı «zaman» ile; köleci toplum yapısının ve erkek hakimiyetinin göstergesi olan müessesenin adı «aile» veya «familya»nın mütakabili bile yoktu. Yani henüz toplum veya cemiyet halini almamış, -İbni Haldun'un deyişi gibi- «öbür dünya» ile, «melekler» ile irtibat halindeki topluluklardı.

Dolayısıyla hiçbir büyük savaş veya yağmanın birleştirici ganimet stokuna dayanmadıkları için yerleşik -ezilen- halklarla, esir ve kölelerle gayet kolay etik veya ruhi kontakt, yahut espri kurabildiklerinden, süratle bir ortak kültür oluşturup bunun üzerinde insanlığın doğal gelişimi doğrultusunda insanların veya emeklerin doğru -kalitatif- olarak seçilip sıralanmasını büyük bir titizlikle gözetmek zorunda kalmışlardır. Bundan dolayıdır ki, siyasi birlik olmadığı dönemlerde bazı ufak (dar) teritoryal bölgelerinde dahi beyler, para basma gereği ve gücü hissetmişlerdir. Yani bunu belli bir rejimi ve debisi olan bir kalite üretiminin gereği olarak yapmışlardır. Bu paralar, büyük bir hazine stokuna dayanmamakla beraber, muazzam stoklara dayanan Kolonyalist Bizans'ın ve de İtalyan Kolonisi liman şehirlerinin değerli gümüş ve altın paralarının yanında geçerli hatta konvertibl (değiştirilebilir) olmuştur. Çünkü Anadolu'da Türkler aslında kalite üretimi karşılığı, yaratıcılık karşılığı, Tapduk Emre dergâhına derlenen düzgün odunlar karşılığı, bir «soft» kumaşını yaratan veya kırmızı rengin bir nüansını yaratarak bütün dünyaya «Turkuaz» diye tanıtan bir feraset karşılığı para basmışlardır. Üstelik genel olarak Türklerde ticari rekabet ayıp ve günah, stokçuluk

ve faiz ise hem ayıp, günah, hem de yasak olduğu -ve de «Gedik» sistemi ile sıkı bir kontrol sağlandığı- halde uzun süre bu böyle olmuştur. Burada ayrıca arazi'nin şahsi mülkiyetinin olmadığını, dolayısıyla sermaye birikimine yolaçacak hertürlü -yani stokla, faizle, arazi ile ilgili- spekülâtif kazancın imkânsız olduğunu da kaydetmek gerekir.

Buna göre, demek ki Türkler Anadolu'da kalite üretimi ve yaratıcılık organizasyonu ile Kolonyalist Bizans'ı çökertip yağmacı Moğolları eriterek birliğe varmış ve bunun üzerinde güçlü devletler oluşturabilmişlerdir. Ama en güçlü Osmanlı Devlet'i bile tam anlamı ile örnek bir Dünya devleti veya Dünya yönetimi haline gelememiş ve 15. yüzyıldan itibaren başlayan en büyük Dünya yağmasının tesis ettiği son Batı Kolonyalizmi tarafından sosyo-ekonomik abluka ve saldırılarla önce teslim alınmış, sonra da parçalanıp yok edilmiştir.

Burada şu dönüm noktasını da önemle kaydedelim ki, Anadolu Türk Sivil Toplumunun çözülüş süreci -resmen- Kanuni Sultan Süleyman'ın ülkeyi Batı'nın stoklar pazarına açması, yani serbest piyasa ekonomisine geçmesi, yani kapitülasyonları kabul etmesiyle ve buna paralel olarak Devlet'i de Avrupa fütuhâtı politikasıyla, ganimet ekonomisi üzerine oturtması suretiyle başlamıştır. Yani bu şekilde Devlet artık Anadolu Sivil Toplumunun devleti olmaktan çıkmış ve Kolonyalist Devletler zincirinin bir halkası olmaya doğru yönelmiştir. Hem de Batı'da başta altın olmak üzere hertürlü mal stoklarının deniz aşırı yağmalardan dolayı olağanüstü büyüdüğü 16. yüzyılda yapılmıştır bu transformasyon... (Basiret bağlanması buna denir).

Fakat bugünkü Batı Kolonyalizmi de artık sonuna yaklaşmaktadır. Çünkü Dünya'da artık yağmalanıp sömürülmeyen bölge, pazar olmayan ülke kalmamaktadır; hatta kalmamıştır. Dolayısıyla bugünkü Dünya Halkları -bugünkü Türkiye'deki, ileri gelenleri Batı'nın kolonları haline getirilmiş Türkler de dahil olmak üzere- bundan evvelki en büyük Greko-Romen Kolonyalizmine son veren Türk tecrübesini iyice öğrenmeli ve en modern kisveye de bürünse kolonyalizm canavarını iyice teşhis ve tesbit ederek -daha fazla insanın başını yemeden- bir an önce ortadan kaldırmalıdır.

Öğrenmelidirler ki insanlığın, ortaya çıkışından itibaren geçirdiği süreçlere paralel bir seçme, sıralama rejimi ile Dünya çapında bir emek kalite sıralaması yapılabilir ve bu sıralama ile, kalite üretimi ve yaratıcılık, hertürlü stokları tayin ve kontrol edecek şekilde sürekli -bir debi'yi haiz- hale getirilebilir.

O zamanlardaki Türk Sivil Toplumundan öğrenmelidirler ki «ceza», sadece bir «eğitim» anlamına getirilerek uygulanabilir. (O eski Türk sivil toplumunda en iflâh olmazlara verilen en büyük ceza ise «yoldan düşme» şeklindeki uzaklaştırma cezasıydı).

Ayrıca öğrenmelidirler ki, insanın muhteşem bağışıklık sistemini panteistik dönemdeki emeği ile oluşturduğu da anlaşılabilir; ve dolayısıyla herhangi bir hastalığın tedavisinde insanın, bir hayvan gibi pasif bir obje olarak -tecrit edilip- ele alınması yerine, tedaviye kendisinin de, -diğer insanlarla olan ruhi (etik) irtibatını kesmeden- iradesini kullanarak aktif olarak katılması sağlanabilir...

Diğer taraftan Anadolu'daki bu anti-kolonyalizm deneyinden açıkça görülebilir ki insanlığın, Batı'nın düalistik düşüncesinin uyduruk kavramı «hümanizma»ya da hiç ihtiyacı yoktur. Çünkü kolayca görülebilir ki o dönemde Anadolu halkları ırk ve din farkı gözetilmeksizin, anti-kolonyalist program dahilinde harman olmuşlardır. «Çalışmak ibadettir» düsturu mucibince tarikatta (tariklerde) ibadet farkı gözetilmediğinden pek çok Rum ve Ermeni yol'a girmiş, -yoldaş olmuş- Rumlar daha çok Kavliyûn ve Seyfiyûn ekollerinde, Ermeniler ise daha çok Şurbiyûn ekolünde yoğunlaşmışlardır. Bunların bir kısmı sonradan ailesini ve çevresini İslâm şeriatına uydurmuş, dönme -mühtedi- yapmışlarsa da, büyük çoğunluk dönmemiş, ama -meselâ Ermenilerde olduğu gibi- mensubu olduğu ekolün sıfatını aile lâkâbı ve giderek Soyadı olarak almışlardır.

Çünkü meselâ Şurbiyûn (Şerbetliler) (*) ekolüne mensup olanlara genel olarak Şurbiyân (Şerbetli), özel olarak da -bransına göre- Demirciyân, Dökmeciyan, Zilciyan, Ekmekciyan, vs. denilirdi. Kolonyalistlerin tezgâhladığı 1826'daki büyük karşı-devrim'den (Vaka-i Şerriye) sonra tarikat ehli Türkler -Müslümanlar- lâkâblarını mec-

(*) Bir konuda, bir işte, hiçbir kaza yapmayacak, hiçbir zarar görmeyecek, yani riski sifra indirecek kadar mükemmel beceri sahibi anlamında olup, mertebeye ayininde içilen şerbet ile sembolize edilmiştir.

buren «zâde»ye (Uncuzâde, Hamamizâde, vs.) çevirince Ermeniler «yân» ekine, kendilerine mahsus bir soy asaleti payesi gibi sarılmışlardır. Bunu kolayca yapmışlardır çünkü tarikat, tasavvuf terminolojisinde büyük adamlar, mârifet mertebesindeki veliullahlar ve hatta bazı peygamberler de başlıbaşına birer ekol sayılır ve onun ekolüne mensup veya ona tâbi anlamında da «yân» eki kullanılırdı: Bektaşiyân, Hristiyân gibi... Dolayısıyla Ermenilerin bir kısmı da, zaten bazı büyük adamlarına tâbi oldukları anlamında Agopyân, Vartanyân, vs. gibi soyadları kullanırlardı.

Yahudilerin ve Kürtlerin bu sivil teşkilatlanmaya uzak durmalarını ise, birincilerin dinî doktrinlerinin sadece bir kavme mahsus -yani katı panteistik- olması ile, ikincilerin ise içine kapalı aşiret yapısı -yani köleci, feodal arası bir sınıflaşma- içinde İslâmî doktrinleri Araplardan birer «dogma» olarak almaları dolayısıyla genel olarak özgür birey haline gelmelerinin engellenmesi ve gecikmesi ile izah edebiliriz...

Sonuç olarak diyebiliriz ki, «Türk Ruhu»nun yaratıcı gücü ile Anadolu'da tesis edilmiş olan Sivil Toplum, tarih içinde, birleşik, ardışık gibi görülen, gösterilen Greko-Romen Kolonyalizmi ile Batı Kolonyalizmi arasına saplanmış insanlığın bir uyarı kaması gibidir. Yaklaşık 2500 yıl boyunca -adeta şüphe bile duyulmayan Tanrı yasa-ları gibi gelenekselleşmiş dogmatik düşünce kalıpları ile Türklerin Anadolu'daki anti-kolonyalist toplum deneyini tarihe ters, gerici bir zuhurât gibi göstermek ve karalamak artık beyhudedir. Aslında Batı Kolonyalizmi'nin gittiği yol terstir. Onlar Grek öncesi uygarlık tarihini örtbas ederek veya Greko-Romen mantığı ile çarpıtarak ve de insanlığın -ateşi bulmasından önceki- gerçek tarih öncesini ise tamamen yok sayarak bugünkü ters ve sakat -düalistik- yola girmişlerdir. Öyle ki, meselâ okadar yıldır Hindistan ve çevre ülkeleri inceledikleri halde oralardan öğrenebildikleri başlıca şeyler, ancak çay ve uyuşturucu içmek olabilmıştır.

İnsanlığın gerçek tarih öncesini ise «cennet-cehennem» filân gibi dinsel dogmalar veya «ilkel komünal toplum» filân gibi bilimsel kisveli -galat- kurgular olarak incelemekte(!), hayal etmektedirler.

Dolayısıyla kolonyalistler bu ters yolda insanlığın Grek öncesi uygarlığına oryantalist açıdan, yani tabir caizse «apış arasından»

bakarak, insanlığın orijinini ise mantıken, bilimsel olarak görmezlikten gelerek, veya -bilimsel kisveli de olsa- içinden çıkılmaz skolaistik tartışmalara gömerek ilerlemeye çalışmaktadırlar. İçine düşütkeri çelişki antagonisttir ve insanlığı ancak büyük bir katastrofa götürür.

Ama her hâlükârda -bu yazıda da işaret edildiği şekilde- insanlık bunun da negasyonunu yapacak ve gelişimini yani yaratıcılığını engelleyen ve saptıran, stokçuluk veya tüketim rejimi boyunduruğundan kurtulacaktır.

Çünkü insanların bu kadar hayvana özendiği, hatta birbirleri ile yarıştırmak suretiyle sistemli olarak özendirildiği bir başka dönem daha herhalde yaşanmamıştır. Bütün gençliğini, dinamizmini ve yaratıcı gücünü kediler, köpekler gibi manca saklamak, kemik gömmek pahasına harcadıktan -ve etik disiplini, estetiği, hatta morali bozulduktan- sonra, gömülerini, stoklarını ancak diğer bazı hencinslerini kendine tâbi kılmak, köpekleştirmek için kullanabilen kocamışların düzeni herhalde insani bir düzen olamaz.

Kaldı ki bu düzenin -olumsuz- alternatifi, zannedildiği ve egemen kocamışlar tarafından insanlığa bir tehdit olarak öne sürüldüğü gibi gençliğin içgüdüsel doyum yönünde tüketime yönelmesiyle insanlığın süratle dejeneresansa ve hayvanlığa sürüklenmesi de değildir.

Çünkü bu geleneksel, pederşahi bir toplum yapısının anlayışdır; ve babaların gömüleri, stokları ile besleyerek, gençlere insanlığı, yaratıcılığı öğrettikleri varsayımına dayanır. Halbuki yaratıcılığın özünde -köpek karakteristiğinin tam zıddı olarak- nankörlük vardır, ve kadirşinashlıkla bağdaşamaz, yani yaratıcılık hiçkimseye borçlu olamaz; borçlulukla çelişir.

Dolayısıyla bugünkü kapitalist düzende -bile- insanlık ilerleyebiliyorsa, bu ilerleme stokların (fonların) -teşvik edici, destekleyici, yönlendirici veya güdücü gücü- sayesinde değil, kapitalistlere rağmen oluyor, demektir.

Ashnda kısaca «yaratıcılık düzeni» diyebileceğimiz insani düzen, genel olarak «zamanında ve/veya çağında gereği gibi -yani beklentisiz ve sevinç duyarak- yaşamak» demektir. Halbuki bugün-

kü düzen bütün bilimsellik tafralarına rağmen aslında insanlığın vahşet dönemini -yeni aşığı için- yok sayan veya bu dönem için tanrılar dünyası, öbür dünya diye metafizik tanımlar getiren ilk rasyonel insanlardan balkiye en eski bir gelenek, görenek veya şartlı refleks kazandırma düzeninden başka birşey değildir.

Diğer bir deyişle bugünkü kapitalist kolonyalist düzen de, hayvanlıkla arasındaki -belki milyonlarca yıl sürmüş olan- panteistik dönemi yok saydığı için ayakları havada bulunan rasyonel insanın düzenidir; veya kendilerini hayvana benzetenlerin, hayvan sananların düzenidir.

O halde demek ki insanlığın «vahşi hayvan»lığa gidişine karşı tercihe şayan tek olumlu alternatif bugünkü «ehli hayvan»laştırma rejimidir iddiası, büyük bir yutturmacadır.

İnsanlık, Türk Ruhu'nun «sırr-ı kadem»ini anlayınca yeniden halkeden halklar haline gelerek uğursuz «kademsiz» kolonyalistlerin düzenine son verecek ve yaratıcılığa, kalite üretimine dayalı gerçek insani rejimini tesis edecektir.

KATKI

TÜSTAV

**AŞAĞIDA İÇERİKLERİNİ VERDİĞİMİZ DERGİMİZİN
ÖNCEKİ SAYILARINDAN İSTEYENLER
NER DAĞITIM - ERKAN SARI ADRESİNE BAŞVURABİLİR**

SAYI 1 (+37) — HAZİRAN, 1988

- ★ Anti-Kolonyalist Mücadeleye Başlarken
- ★ «Devlet Terörü», «Kontrgerilla», «Pişmanlık Yasası» ve «TBKP» Kavramlarına Metodist Bir Yaklaşım veya «Komünist Parti» Aksesuarlı «Demokrasi»cilik Oyununun Deşifrasyonu

SAYI 2 (+37) — EYLÜL, 1988

- ★ Başta Sovyetler Birliği Komünist Partisi Olmak Üzere Nabi Yağcı (Haydar Kutlu) ve Nihat Sargın ile İlgilenen Tüm Komünist Partilere ve Progresist Kuruluşlara DEKLARASYON
- ★ Ali Ergin Güran'dan Açıklama

SAYI 3 (+37) — ARALIK, 1988

- ★ Legal Komünist Parti Kurmaya ve Kurdurmaya Tevessül Edenlerin DİKKATİNE!...
- ★ Eski Bir «Meraklı»nın İtirafı

SAYI 4 (+37) — MART, 1989

- ★ Batılı Düşüncülere ve «Klasik Marksizm»in İdeologlarına «BİLMECE»
- ★ Ali Ergin Güran'la MÜLAKAT
- ★ Truva Atı Uygarlığı

SAYI 5 (+37) — HAZİRAN, 1989

- ★ Hayret Bir Şey...
 - ★ İnsanlığın Selâmeti İçin 2. Din Reformasyonu Şarttır!
 - ★ Ali Ergin GÜRAN'dan Önemli Açıklamalar
-

SAYI 6 (+37) — EYLÜL, 1989

- ★ Ali Ergin GÜRAN'dan Diyalog Şeklinde Çok Önemli Açıklamalar : Büyük Bilim Adamı Cahit ARF Neden Konuşturulmuyor?! - Haydar KUTLU'nun Zavallılığı... - «İnsan Bilimi»nin Mümkün Olduğunun İspatına Dair (Orijinal Bilimsel Çalışma)
-

SAYI 7 (+37) — ARALIK, 1989

- ★ İnsan (Emek) Bilimi veya Bilimsel Teorisi'nin Temel Postülât ve Bazı Kanunları ve Bunların Pratikteki Sonuçları Hakkında
-

SAYI 8 (+37) — MART, 1990

- ★ «Gorbaçov Tavrı»nın Pratikteki Görünen ve Muhtemel Sonuçları Üzerine...
 - ★ İnsan (Emek) Teorisi'nin Şematik Gösterilişi
 - ★ Bir İyi Bilene Sorduk : Yılbaşı Tebriğindeki Sır Nedir?
-

TÜSTAV